

Rul med onkel Danny

DER ER NOGEN, der er bedre til at skrive om rock'n roll end andre, og Dan Turell hører til de bedste. Han tygger ikke musikken i småstykker, han analyserer ikke ord og toner til døde, han forsøger at indkredse sjælen, oplevelsen.

Nu er han kommet med en bog, Rockens Rødder, Me-die-Montage II (Swing, kr. 40,00, 80 sider) og den er vældig god og vældig kedelig på samme tid. For at starte med det kedelige, så er det min personlige mening, at der ikke findes noget så uinteressant som sidste måneds pladean-

meldelser, for ikke at tale om sidste års. Pladerne kan leve i år og dag, men anmeldelserne, detaljerne, sammenligningerne med den foregående udgivelse, tætlytning osv., det hører øjeblikket til. Hvis anmeldelsen da ikke er så pokkers generel, at den så at sige fortæller hele rockmusikkens historie og sætter den omtalte plade ind i sammenhængen, men det kan man jo ikke gøre hver gang, og fri os osse for det.

Nå, men Turells bog rummer en hel del pladeanmeldelser, hans reaktioner, hans venners reaktioner på pladerne (f. eks.

Grateful Dead's American Beauty og Dylans Billy the Kid) og disse anmeldelser er så at sige uden interesse i dag.

Til gengæld er præsentationerne af bl.a. Little Richard, MC 5 fra Detroit og Jerry Lee Lewis indforståede på en god måde, man fornemmer de omtalte folk, det de står for, deres livsstil, tid og først og fremmest musik. Men det allerbedste i Rockens Rødder er næsten introduktionen, hvori Turell fortæller om alle de koncerter, han har været til, fra Sonny Boy Williamson til Lou Reed. Der taler en sand rockrod!